

LUSI HOLIDEJ

*Tiho večer s
Merilin Monroe*

Prevela
Tatjana Bižić

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucy Holliday

A NIGHT IN WITH MARILYN MONROE

Copyright © Angela Woolfe writing as Lucy Holliday 2015

Originally published in the English language by

HarperCollins Publishers Ltd. under the title A NIGHT IN

WITH MARILYN MONROE © Lucy Holliday 2015

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Tiho veče s
Merilin Monroe*

Prolog

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.17, Nori

U kiosku na Hitrouu imaju časopis Vi i venčanje!!! Str. 84, je l' tako? Pogledam odmah. Cmok, Libi

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.19, Nori

Boja slonovače, skroz uz telo, s čipkanim rukavima?

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.20, Nori

Božanstveno. Stajala bi ti savršeno. Javi kad hoćeš da dođem u Glasgov da idemo u kupovinu. Počinje nam ukrcavanje. Cmok, L.

*

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.26, Kas

Ne, Kas, ne mogu da se nađem s tobom na odeljenju za obuču u Selfridžisu za 5 min.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.27, Kas

Zato što upravo ulazim u avion za Majami.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.28, Kas

S Dilonom.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.29, Kas

Važi, naći ću se s tobom na odeljenju za obuču u Selfridžisu kad se vratim.

*

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.30, mami

Pobogu, mama, naravno da se ne selim u Ameriku da bih se udala za Dilona. Kas je izvrnula priču kao i obično. Idem samo na odmor.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.33, mami

Ne, mama, nisam razmišljala šta bih mu rekla ako bi me zaprosio zato što me neće zaprositi. Viđamo se samo tri meseca.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.34, mami

Ne, mama, ne brine me da neće hteti da kači sebi kamen oko vrata kad već može da mrsi brk za džabe.

Poruka preko Votsapa, 5. sept. 10.35, mami

Osim toga moram da ti kažem da je to prilično zastareo pogled na ljubavne veze.

*

Poruka preko Votsapa, 6. sept. 13.02, Nori

Idilično. Cmok, L.

Poruka preko Votsapa, 6. sept. 13.03, Nori

Sve. Hotel. Pogled. Hrana. On. Cmok, L.

Poruka preko Votsapa, 6. sept. 13.05, Nori

Hvala ti što brineš, ali nema razloga. Neću se zaljubiti u njega. Čak ni ja nisam takva glupača. Cmok, L.

*

Poruka preko Votsapa, 7. sept. 18.08, Oliju

Zdravo, Oli, nisam znala da znaš da sam ovde!! Da, videla sam da najavljuju uragan, ali tek za prekosutra, a mi sutra odlazimo. Zovem te kad se vratim. Imaš li nekih vesti o najmu za onaj restoran? Cmok, L.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.13, Nori

Nisam još kod kuće, ne. Imam nekoliko manjih problema na tom polju. Pitam se da ne znaš kako se može lako doleteti iz SAD u Englesku ako nemaš pasoš.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.18, Nori

To je jedan od mojih manjih problema. Pasoš mi je kod Dilon.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.19, Nori

To je drugi od mojih manjih problema. Ne znam gde je Dilon.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.20, Nori

Zato što je poslednje noći u hotelu naleteo na neke poznanike pa smo otišli na nekakvu žurku u Kokonat Grouvu. Posvađali smo se pa sam otišla. Zaboravila da su pasoši kod njega.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.21, Nori

Zato što se nije vratio u hotel i nisam ga videla od tada.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.22, Nori

Ne javlja se na telefon.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.23, Nori

Ne, Nora, nisam zaboravila na uragan.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.27, Oliju

Hvala ti što mi se javljaš, Oli. Nora ti je rekla šta se dešava. Ne mogu da pređem u drugi hotel bez pasoša.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.29, Oliju

Već sam se odjavila iz starog pre nego što sam shvatila da je Dillon nestao u akciji. Osim toga, najjeftinije noćenje tamo košta 800\$. Osim toga, sad je pretrpan ovdašnjim svetom koji je u strahu od uragana pobegao iz malih kuća.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.42, Kas

Ne, Kas, ne mogu da ti poneseš Kilsov losion za telo ako ga naručiš naveliko.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.46, Kas

Da, Kas, poznat mi je odnos funte i dolara.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 11.48, Kas

ZATO ŠTO NE MOGU DA SE MRDNEM IZ MAJAMIJA JER NEMAM PASOŠ. NEMAM HOTELSKU SOBU, NA RAČUNU IMAM 26 FUNTI, U DŽEPU 17 DOLARA, A PRIBLIŽAVA SE URAGAN.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 18.53, Nori

Kriza izbegnuta!!! Noćim na stadionu Dolfinsa.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 18.55, Nori

Nije tako loše, časna reč. Svi su vrlo prijateljski raspoloženi. Upoznala sam jednu finu porodicu iz Arizone, pozajmili su mi vreću za spavanje i spremaju mi hotdog na svom portabl roštilju. Ovde je u stvari vrlo veselo i trenutno vlada bodar duh!

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 18.57, Nori

Ne, i dalje se ne javlja na telefon.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 19.01, Nori

Oko čega smo se posvađali? Ma bezveze, stvarno.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 19.06, Nori

Da, dobro. Zato što je flertovao s drugom.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 19.08, Nori

Norvežanka. Manekenka za kupaće kostime. Nešto nisam sigurna da je to sad važno.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 20.44, Nori

Obuzima me blaga sumnja da fina porodica iz Arizone možda pripada fanatičnom kultu Sudnjeg dana, u koji pokušavaju da uvedu i mene.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 20.56, Nori

Da, definitivno pripadaju fanatičnom kultu Sudnjeg dana, u koji pokušavaju da uvedu i mene.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 21.22, Oliju

Dobro sam. Moram da priznam da postaje pomalo strašno ovde. Vetar huči oko stadiona. Osim toga možda sam nehotice pristupila fanatičnom kultu Sudnjeg dana. Učinilo mi se da sam time jeftino platila vreću za spavanje i hotdog, ali sad počinjem ozbiljno da se kajem.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 22.23, Nori

Čoveče, Nora, ovde postaje stvarno strašno. Vetar je sve jači. Ljudi plaču, mole se. Ne samo ovi iz fanatičnog kulta Sudnjeg dana nego i normalan svet. Signal mi se gubi. Šaljem ti poruku čim budem mogla. Volim te. Izvini zbog svega ovoga. Cmok, L.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 22.26, Kas

Kas. Upala sam usred najgoreg uragana koji je snašao Floridu u poslednje dve decenije. Ne znam kad ću se i hoću li se ikada

izvuči odavde. Znači ne, neću moći danas da se nađem s tobom u Selfridžisu da ti kupujemo cipele.

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 22.29, Kas

Ne, Kas, ne može uopšte nigde ni približno da se svrsta među katastrofe.

*

Poruka preko Votsapa, 9. sept. 22.31, Oliju

Volim te, Oli. Cmok, L.

Prvo poglavlje

Bio je to važan trenutak sinoć kad mi je baba pokućala na vrata hotelske sobe i uručila mi kutiju u kojoj se nalazi oko sedamnaest slojeva papira, a ispod njih njen veo s venčanja.

Strahovito važan trenutak, zaista.

Moja baba nije baka puna topline i zagrljaja – niko s tatine strane nije pun topline i nežnosti; doduše, sad kad malo razmislim o tome, niko ni s mamine strane nije pun topline i nežnosti – ali sam je uvek pomalo obožavala. Zbog toga što je odlučila da svoj veo s venčanja da meni, a ne nekoj od kćeri tatine braće, osećam se, pa... kao da sam stvarno posebna. Što je lepo, za promenu.

Dobro, u redu, još više bih se osećala kao da sam posebna da baba nije dodala, dok me je gledala kako otvaram kutiju: „Dala bih ti i venčanicu, Libi dušo, ali bojim se da ti nemaš baš tako tanušan struk kao ja kad sam je nosila.“

Svejedno, ipak je to bio važan trenutak. Simbolični gest kojim je moja superglamurozna baka pokazala da me ceni.

Osim toga, činjenica je i to da je veo fantastičan.

Časna reč. Nema šanse da ćete išta slično naći i u jednom butiku venčanica uzduž i popreko cele zemlje: ručno rađena čipka najnežnije nijanse slonovače, prozirni deo otprilike dužine podlaktice pada preko lica, a pozadi je šlep skoro tri metra dugačak. (Baba se udala u seoskoj crkvi u svom rodnom Šropširu, ali je ceo svoj nevestinski stil osmislila prema Grejs Keli, svom filmskom idolu – otuda taj teatralno dugačak veo, koji je do oltara pridržavalo osam deveruša.) Kad ga stavim, i ja izgledam fantastično, i ne samo zato što je prozirna čipka koja pada preko lica ekvivalent sočiva na kameri zamazanog vazelinom da bi se prikrila nesavršenstva. Možda je to zbog nečeg u tome kako veo pada, zbog toga kako izgledam kad mi je kosa sklonjena s lica da bih mogla da ga namestim, ili zbog te nijanse slonovače koja mi se tako lepo slaže s tenom... kakav god bio razlog, osećam se malčice zanosno, pošteno da vam kažem.

Evo sad mi dugačkim koracima prilazi Oli, u pomalo umekšanom fokusu, posmatran ovako kroz čipku. Pruža obe ruke, sklanja veo da mi vidi lice i osmehuje mi se. Oči su mu beskrajno nežne, trenutak-dva ništa ne govori.

„Zbog čega si, pobogu“, kaže konačno, „stavila ovo na glavu?“

„Babin je. Došla je i donela mi sinoć.“ Ponovo spuštam veo, jer želim da se na još jedan blaženi časak vratim umekšanom fokusu. „Stoji li mi lepo?“

„Divno. Samo – nemoj da mi odgrizeš glavu zbog ovoga što ću reći, Libi – zar ne bi trebalo da ostaneš pri nekom jednostavnom šeširu ili nečem sličnom? Ipak se ne udaješ ti, na kraju krajeva.“

„Znam“, uzdahnem. Krišom se pogledam još jednom, živu sliku nevestinske ljupkosti u stilu Grejs Keli (pa, bar manje-više), u velikom ogledalu u uglu moje hotelske sobe.

„Naravno da ga neću staviti za tatino i Fibino venčanje, iako iskreno da ti kažem, ne znam da li bi Fibi imala prava da mi zameri – baba ga je ponudila njoj, ali je ona odbila...“

Ovim nimalo nije umanjena moja radost zbog činjenice da je baba posle toga veo ponudila meni. Razume se da se nadurila što je buduća snaha odbila da nosi veo jer bi joj sakrio božanstvenu figuru, ali nije zbog toga došla sinoć i dala veo meni umesto Fibi. Njoj bi ga ionako samo pozajmila, a meni ga je predala u *nasledstvo*... ako ta reč može da se upotrebi, s obzirom na to da je baba još izrazito živa.

„Svejedno“, kaže Oli nasmevano, „nisam ubeđen da bi Fibi bila oduševljena ako bi joj se gošća na venčanju pojavila s tri metra dugim čipkanim velom. Naročito ne ako joj je ta gošća pastorka.“

Na to se malo lecnem.

„Izvini, izvini.“ Oli podiže ruke. „Znam da je ne zovemo tvojom maćehom. Grešan sam.“

Imam već dosta muka i sa ovom jednom pravom majkom, a i da ne spominjemo kako mi tata nikad nije bio baš toliko tata da bih ženu kojom se ženi smatrala drugom majkom. Nemojte pogrešno da me shvatite: nemam ama baš ništa protiv Fibi, koja mi se učinila kao sasvim prijatna žena kad smo sinoć Oli i ja proćaskali desetak minuta s njom pošto smo stigli ovamo u hotel. Samo mislim da će nam svima biti mnogo zgodnije ako se, kad današnji dan mine, vratimo u status učtivih površnih poznanika koji će s vremena na vreme razmeniti poneku poruku i čestitati jedni drugima Božić. Što se tate doduše tiče, već bi i to bilo ogromno poboljšanje u odnosu na ono što sam od nje dobijala prethodnih dvadesetak godina.

„Trebalo bi sad već da pođemo ka oranžeriji, šta misliš?“ pita me Oli dok ja, pomalo preko volje, skidam veo i savijam

ga da ga vratim u kutiju. „Znam da je tvoj tata rekao kako će sve biti sasvim neceremonijalno, ali ne verujem da to ide čak dotle da možemo da se pojavimo posle mlade i mladoženje.“

„Bila bi to blaga ironija ako bi tata sad odjednom počeo da osuđuje kašnjenje kad se ima u vidu da se mog osamnaestog rođendana setio s dve nedelje zakašnjenja.... ali imaš pravo. Treba da pođemo.“

Vraćam se do ogleдалa da pogledam kako izgledamo zajedno. Sad kad sam skinula veo, imam na sebi samo tamnosivu haljinu kratkih rukava i štikle od antilopa iste boje, što mnogo bolje odgovara tatinom venčanju nego da sam u crnom od glave do pete kao inače. U teget odelu i beloj košulji, s kravatom na pruge, Oli izgleda vrlo doterano i iznenađujuće drugačije nego obično. Sto godina ga već nisam videla ni u čemu sem u beloj kuvarskoj uniformi ili, otkako je pre nekoliko meseci počeo da uređuje za otvaranje sopstveni restoran, širokim farmerkama i majici iskapanoj farbom, tako da sam prijatno začuđena dok ga gledam i prisećam se kako divno ume da se glacne.

„Je l' izgledamo dobro?“, pitam ga susrećući njegov pogled u ogleдалu.

Oli nas nekoliko trenutaka oboje pažljivo proučava.

„Đavo i po dobro“, kaže uzvraćajući mi pogled. „Posebno ti. Mnogo mi se dopada ta haljina.“

„Hvala ti, Ol. Izvinjavam ti se unapred“, kažem hvatajući ga podruku i uzimajući drugom rukom šešir, tašnu i maramu za ogrtanje dok polazimo prema vratima, „ako neko od moje rodbine bude pomislio da smo nas dvoje u šemi. Nisam im ja to rekla – ne viđam nikog od njih češće nego jednom u deset godina – ali znaš kako ljudi vole napamet da izvođe zaključke...“

„Nema potrebe da mi se izvinjavaš.“

„...a neki bi se možda mogli setiti i da si dolazio sa mnom na dedinu sahranu pre jedanaest godina, tako da će verovatno zapitkivati zašto se još nismo venčali...“

„Doduše, to bi bilo savršeno legitimno pitanje. Da smo stvarno bili zajedno sve ove godine, to jest.“

„...ali trebalo bi da možeš lako da ih izbegneš a da čak i ne moraš da im kažeš da smo nas dvoje samo najbolji prijatelji. Tutni im piće i većina će zaboraviti da je uopšte i razgovarala s tobom.“

„Ne brini, Lib. Meni je izbegavanje nametljivih pitanja dobronamerne rodbine nešto kao uža specijalnost.“

Besprekorno učtiv kao i uvek, Oli mi pridržava vrata da izađem.

Strašno sam zahvalna Oliju što je pristao da pođe sa mnom na tatino venčanje. Znam da nije imao nikakvu naročitu želju da tako provede vikend, da se tegli čak ovamo do Eršira, odakle je Fibi rodnom, samo da bi meni pravio društvo na venčanju mog oca. Krajem sledeće nedelje otvara se njegov restoran, tako da Oli ima čime da se bavi u sopstvenom životu.

Valjda sam mogla da pozovem Adama da pođe sa mnom, pošto on i ja stvarno *jesmo* zajedno, ali tek oko dva meseca. Da, sve ide fantastično između nas dvoje – ozbiljno dobro – ali mi se svejedno čini da je malo prerano da ga strpam u taj kotao napregnutih susreta i komplikovanih osećanja koji će, što se mene tiče, neizbežno obeležiti tatino venčanje. Oli je pristao da pođe sa mnom čim sam mu pre tri meseca rekla kako sam se iznenadila (u redu, šokirala) kad mi je stigla pozivnica, a ja ionako nikog drugog na svetu ne bih radije povelala da mi štiti krilo.

(Da i ne spominjemo činjenicu da nikom nisam rekla da smo Adam i ja, da kažem to finom, jasnom terminologijom s Fejsbuka koja nikad zapravo ne važi u stvarnom životu – u svakom slučaju, bar ne u mom životu – „u vezi“. Nisam još rekla čak ni Nori, Olijevoj sestri i mojoj najboljoj prijateljici. Kao što rekoh, još smo na početku, a... prethodna moja veza okončala se takvom nemilosrdnom katastrofom – sasvim doslovno – da sad prilično oklevam da objavim kako sam ponovo pošla tim putem, pa makar i sa čovekom koji je sušta suprotnost mom bivšem momku Dilonu.)

Koliko god da sam mislila da sam zahvalna Oliju, postala sam još zahvalnija kad je pre petnaestak minuta tata prišao oltaru sa svojom mladom.

Ne znam šta me je spopalo, ali odjednom sam osetila ogromnu knedlu u grlu, i to ne onako kao kad se spremate da zasuzite od radosti na nečijem venčanju. Zato je bilo divno potražiti s moje desne strane Olijevu ruku, a još divnije što nisam morala mnogo da tražim jer je Oli već pružio ruku ka meni.

Dobro je što baba, koja mi je bila s druge strane, nije primetila taj kratak ali važan stisak ruku, zato što sigurno ionako već ima razne ideje o nama dvoma.

A sad sam *sasvim* sigurna da ima razne ideje, jer samo što smo svi izmyleli iz oranžerije, gde je ceremonija obavljena, u sunčan ali hladan hotelski park da popijemo piće na otvorenom, kad me je ona zgrabila za lakat i rekla mi: „Libi dušo, tvoj Oli je potpuno *divan*.“

„Znam.“ Hvala bogu pa je potpuno divni Oli otišao da nam nađe po čašu šampanjca, tako da ne moram prećutno da mu se izvinjavam nadajući se da baba neće primetiti. „Samo što on u stvari nije *moj* Oli, bako. Drug mi je.“

„O.“ Babino lice, čudesno pošteđeno bora za njenih osamdeset i nešto godina (držite mi palčeve da osim vela i to

nasledim od nje), malčice se snuži. „Šteta. Upamtila sam ga kad ste dolazili dedi na sahranu. Poslao mi je i vrlo milo pismance sa saučešćem. Dakle ako ti je samo drug, reci mi: šta nije kako treba s njim?“

„Sve je u redu s njim. Zaboga, nema ničeg što nije kako treba s njim! Samo je... nismo zajedno“, objašnjavam. Tačnije, ne uspevam da objasnim. Zato nastavljam: „Sećaš se moje drugarice Nore? Bile smo kod tebe nedelju dana onog leta kad nam je bilo četrnaest ili petnaest godina. Oli je njen brat.“

Baba malo razmisli o ovome. „Ne znači ako je nečiji brat da ti ne bi bio i više nego solidan momak“, kaže oporo.

Protiv toga valjda nema šta da se kaže. Ionako se ne bih usudila da se prepirem s babom, koja bez obzira na venčanicu i veo u stilu Grejs Keli, u stvari ima više zajedničkog sa svojim drugim filmskim idolom – Ketrin Hepbern. Barem što se oštine jezika tiče. Zapravo i obučena je danas kao Ketrin Hepbern, u predivne šaljare od krem svile i crni kimono žaket, a oko vrata nosi – što me je dirnulo, jer nas dve i nismo tako bliske kao što bi baba i unuka možda mogle da budu – dugačku ogrlicu od perli koju sam joj napravila i poslala pre nekoliko meseci za osamdeset peti rođendan. (Trebalo bi možda da dodam da sam ja dizajnerka nakita, tako da ovo nije bio baš toliko „uradi sam“ poklon kao što ste možda pomislili.)

„Kako god okreneš, svakako ne bi mogao da bude gori od onog... kako beše ime onom s kojim si taman bila prestala da se viđaš kad smo se poslednji put čule? Onom što te je ostavio u Meksiku usred zemljotresa.“

„U Majamiju. I bio je uragan.“ Što se tiče toga da me je ostavio, tu nažalost ne mogu da je ispravim. „Zove se Dilon.“

„Tako je. Po čemu bi ti ovaj fini Oli bio gori nego čovek koji te ostavi da se sama suočavaš s prirodnom katastrofom? Ti

ne bi ostavio Libi da se sama suoči s prirodnom katastrofom“, oštro pita Olija, koji se kao na nekakav znak pojavio baš u tom času noseći tri čaše šampanjca i spretno balansirajući dvema u istoj ruci, „zar ne?“

„Izvinite, gospođo Lomaks?“

„Ti ne bi ostavio Libi u Maleziji dok se bliži cunami.“

„Naravno da ne bi“, kažem brže-bolje, pre nego što Oli uklaviri da to mi razgovaramo o Dilonu, zato što njih dvojica nisu jedan drugom ni najmanje simpatični. „Hvala za šampanjac, Oli. Da li bi htela još nešto da ti Oli donese, bako?“

„Ne, ali može da pleše sa mnom.“

Kraljevski pokazuje ka malom osmougaonom podijumu za ples postavljenom verovatno preko popločanog dela dvorišta. Neposredno iza njega dopiru zvuci džez trija čiji se članovi, po licu bi im se reklo, nasmrtno dosađuju.

„Ne znam da li je to baš najbolja ideja, bako...“ Ne bih htela da odvuče sirotog Olija u svoju jazbinu i zahteva da joj tačno obrazloži zbog čega nas dvoje nismo ljubavni par. Na kraju krajeva, Oli je pristao da dođe danas sa mnom, ali to ne znači da je unapred prihvatio i da bude podvrgnut unakrsnom ispitivanju. „Niko drugi još ne pleše... a možda bi tata i Fibi hteli da zaplešu prvi.“

„Fino, a ja bih htela sina koji me ne sramoti zanemarujući svoje očinske dužnosti“, odseče na to moja baba. Nikad direktnije nije prokomentarisala tatin odnos prema meni, o kome se među nama zapravo uopšte ne govori. „Šta ćeš, ne može se uvek imati sve što se hoće, zar nije tako, Libi?“ Dodaje mi svoju šampanj-čašu, pa se okreće Oliju. „Hoćemo li?“

Oli izgleda kao da mu je i zabavno, a istovremeno je i prestravljen, ali u svakom slučaju, ne odbija. Spušta čašu na obližnji stočić na rasklapanje na kome se nalazi hladna

zakuska, pogleda me izvijajući obrve, pa džentlmenski nudi ruku mojoj babi da je povede na plesni podijum.

Posmatram ih, skamenjena i opčinjena, kako počinju da se kreću iznenađujuće lepo. Baba ima oba kolena veštačka, a za Olija uopšte nisam imala pojma da zna stvarno da pleše. Poslednji put kad sam ga videla da pleše bilo je za četrdesetu godišnjicu braka njegovih roditelja, pre koju godinu, kad se prilično napio i s vremena na vreme veselo izvodio po nekoliko trapavih, nekoordiniranih plesnih koraka.

Gledajte ga samo sada, kako vrti moju baku po plesnom podijumu kao da ima u sebi ponešto od Freda Astera i ponešto od Patrika Svejzija. Plešu, hvala bogu, suviše živahno prema penzionerskim merilima da bi baba mogla da povede razgovor, tako da ću uz malo sreće uskočiti i zatražiti da nastavim ples s Olijem pre nego što me ona izbruka postavljajući mu nezgodna pitanja...

„Libi.“

Okrećem se da vidim ko me je to oslovio tik iza leđa.

Iza mene stoji tata, obgrlivši jednom rukom Fibi, a drugom lepu tamnokosu devojkicu koja je upravo odigrala ulogu Fibine deveruše: njenu sedamnaestogodišnju kćerku Rouzi.

Sve do sinoć nisam ni znala da Fibi ima kćerku. Istini za volju, i za Fibi sam čula tek kad mi je u aprilu u inboks stigla elektronska pozivnica za venčanje, a s tatom sam od tada razmenila samo nekoliko sasvim kratkih poruka preko mejla, koje su se u potpunosti bavile pitanjem hoće li on moći da mi obezbedi popust za hotelsku sobu kao članu porodice. (Ispostavilo se da može, što je otprilike najporodičniji tatin postupak prema meni u poslednjih trideset godina.) Sve pojedinosti o tome kako su se upoznali, koliko su dugo već zajedno i ostalo bile su mi savršena nepoznanica sve do juče. Tek koliko da se zna, sinoć sam saznala da su se

upoznali prošlog septembra, kad je Fibi počela da predaje govornu terapiju na istom univerzitetu na kome tata predaje teoriju i istoriju filma. Istovremeno sam saznala i za Rouzi, moju novostečenu – ne mogu a da se malo ne lecnem na ovo – polusestru.

„Tata“, kažem. „Fibi. Čestitam.“

Zatim, pošto on to svakako neće uraditi ako ne uradim ja, ovlaš zagrlim tatu, a onda i Fibi.

„Jao, hvala, Libi.“ Fibi ima četrdeset godina i izgleda da ti pamet stane, u struku je tanka kao osa, dekolte na venčanici joj je vrlo, vrlo dubok. Uzvraća mi zagrljaj ljubazno, mada pomalo rasejano. „Divno je od tebe što si prešla tako dug put dovd, srce.“

„Ah, nije to ništa! Lepo je što ste me pozvali.“

„Milo mi je što si mogla da dođeš“, kaže mi tata s jednim od svojih retkih i izrazito brzoprolaznih osmeha. „Znam da imaš mnogo posla u poslednje vreme.“

„Stvarno, tata, nipošto ovo ne bih propustila.“

Na trenutak zavlada tišina.

Eto ovo je, upravo je ovo razlog što sam danas ovamo pavela Olija, a ne Adama. Ovi neprijatni trenuci od kojih ti dođe da zaškrgućeš zubima. Pritom je čak bolje nego inače, verovali vi meni ili ne. Do prošlog leta godinama se nisam čak ni čula s tatom. Trebalo mi je prilično slepe hrabrosti i malo blagog podsticanja koje mi je pružila... jedna moja nova prijateljica... da bih probila taj led.

„Trebalo bi da se upoznaš s novom polusestrom!“, poletno kaže Fibi.

Žacnem se, ali hvala bogu, niko nije primetio.

„Rouzi, ovo je Libi. Libi, ovo je Rouzi.“

„Zdravo“, kažem.

„Zdravo“, kaže Rouzi.

„Rouzi sad polazi u poslednji razred srednje“, nastavlja Fibi, „i razmišlja šta bi upisala da studira. A ti, Libi... ti radiš u juvelirnici, zar ne?“

„Ovaj, ja zapravo sama dizajniram nakit.“

„Znači imaš umetničku crtu! Baš lepo. Rouzi isto ima dara za umetnost. Razmišlja o tome da upiše likovnu akademiju ili možda nešto vezano za pozorišni dizajn... O! Trebalo bi da odem da se pozdravim s Dženi i Nikom... ne, ne, Edi, ti ostani ovde“, odlučno kaže tati, koji nastoji da umakne s njom, „i popričaj lepo s Libi, odavno se niste videli. Pomozi devojkama da pročavrljaju!“, dodaje gestikulirajući prema Rouzi i meni. „Učestvuj dok se malo ne upoznaju!“

Neće to biti lak zadatak za tatu, budući da me ni on sam ne poznaje. Pošto sam i sama malčice panično pogledala ka plesnom podijumu, gde je Oli sad krajnje zadubljen (jao, gospode) u razgovor s mojom babom – ipak se sažalim na njega i rešim da će najbolje biti ako preuzmem razgovor u svoje ruke.

„Znači, Rouzi, upisuješ fakultet!“

„Aha“, klimne Rouzi glavom. Lepa je u nežnozelenoj haljini deveruše i odaje izvesni utisak samopouzdanja, koji nagoveštava da je u školi omiljena u društvu. Ne primam lično njenu nezainteresovanost za mene, mislim da proističe samo iz činjenice da sam za Rouzi ja prosto dosadno starije stvarenje koje ništa ne zna o njenom društvenom životu. „Kao što ti mama upravo reče.“

„Tako je. Dakle pozorišni dizajn možda?“

„Ne ako bude bilo po mome“, kaže na to tata. „Da znaš, ova devojka je vrhunski kandidat za najbolje studije medija i komunikacije u zemlji. Trudim se da je ubedim da se prijavi na Kingston, zato što je to jedan od najboljih univerziteta

ako hoćeš da stekneš izvanredno sveukupno obrazovanje o medijima. Posle na trećoj godini može da uzme istoriju filma kao glavni predmet.“

Preneražena sam što se tata uopšte interesuje za predstojeći treći stepen Rouzinog obrazovanja, a kamoli što je čak ovoliko angažovan oko toga. „Voliš znači film, Rouzi?“

„Čoveče, da, obožavam. Posebno klasike. Edi je mene i mamu upoznao s mnogima od njih. Nedeljom imamo veće starih filmova, pozovem svoje društvo, i tako to...“

„A ja se trudim da ne budem matori gnjavež i ne zaustavljam film svakih pet minuta da bih im držao predavanje o svemu na šta bi trebalo da obrate pažnju“, upada tata i zadovoljno se nasmeje.

Dobro ste čuli: *zadovoljno nasmeje*.

Nikad ga u životu nisam čula da se nasmeja.

„Nisi ti uopšte loš, Edi“, kaže Rouzi i smeje se i sama. „Ionaako te, ako preteraš, pošaljemo da nam doneseš još kokica.“

„Znači na to se ja svodim, je li?“, kaže tata i opet se – još jednom – nasmeje. „Doktorat, i tolike godine iskustva, i autor visoko cenjene knjige o istoriji kinematografije, a ti i tvoji drugari samo hoćete da me otpremite po još kokica!“

„Kad smo već kod tvoje knjige, moj drug Džasper je čita preko raspusta i kaže da je fantastična. Strava koliko je naučio iz nje.“

„Pred Džasperom je očigledno svetla budućnost!“, odgovara na to tata. Šali se samo delimično.

Naravno, on se uvek najpompeznije ponaša kad je reč o Njegovoj Knjizi, što je valjda dobro na neki način, jer je upravo zbog pisanja te knjige, koja je imala potpunu prevlast nad njegovim životom, bio takav bedan otac, koga jedva da sam koji put i videla za više od dvadeset pet godina.

Možda mu je to što je knjiga konačno izašla prošle godine i omogućilo da bude tako očigledno angažovan poočim Rouzi.

U tom trenutku mi neko blago dotakne lakat. Oli je prišao da nam se pridruži.

Nisam se baš doslovno bacila ka njemu kao davljenica ka pojasi za spasavanje, ali bilo je otprilike tu negde slično.

„Zdravo“, kaže Oli i pruža ruku, uljudno ali hladno, mom ocu. „Čestitam, gospodine Lomakse.“

„A, hvala... ti si beše Oskar, je li tako?“

„Oli“, ispravljam ga ja.

„Jesi li ti Libin dečko?“, pita Rouzi, kojoj je odjednom živnulo interesovanje za mene.

Ili tačnije rečeno, za Olija.

Bar pretpostavljam da je to bio podsticaj za silno pućenje usana i zabacivanje kose koje iznenada nastaje.

Oli zaista lepo izgleda danas, u elegantnom odelu, sa svetlom kosom prilično urednom za promenu, tako da valjda ne mogu da krivim Rouzi zbog pućenja usana i zabacivanja kose, mada to u meni izaziva nekakvo osećanje... incestuoznosti. Rouzi mi je novostečena (opet se žacnem) polusestra, a Oli mi je gotovo kao brat.

„Ne, ne“, odgovaram brže-bolje da ne bi morao Oli, „on mi je samo prijatelj.“

„Aha“, značajno kaže Rouzi, kao da će Oli, tako prigodno bez devojke, iznebuha rešiti da je sedamnaestogodišnji devojčurak ono pravo za njega, kome su trideset tri godine, i ugrabiti je da plešu i da se ljube.

„Došao sam da pitam jesi li za ples, Libi“, kaže Oli taktično ignorišući Rouzin rečiti govor tela i okrećući se ka meni. „Čini mi se da sam, nažalost, izmorio tvoju baku, tako da sam ostao bez partnerke, a stekao sam utisak da se ovaj džez trio raduje poletnim plesačima, pa ako si raspoložena...?“

„Vrlo rado“, odgovaram mu s ogromnim olakšanjem i čvrsto hvatam njegovu pruženu ruku. „Pronaći ću te kasnije, tata, ti ionako moraš da obiđeš sve goste, zar ne?“

„Svakako“, odvrća tata i izgleda da mu je takođe strahovito laknulo što će me se rešiti.

„Super je što smo se upoznale, Rouzi“, dodajem trudeći se da joj mahnem drugarski i ne preterano prisno sestrinski. „Možda bismo mogle ponekad da se... javimo jedna drugoj? Tata će ti dati moju imejl-adresu ako bi htela.“

Rouzi zakoluta očima kao da sam joj upravo predložila da pišemo jedna drugoj pisma guščijim perom i mastilom i šaljemo ih po poštanskoj kočiji.

„Čestitke još jednom“, spretno ubacuje Oli i već me vodi ka podijumu. „Drhtiš“, kaže mi vrlo tiho. „Nezgodan razgovor?“

„Ne posebno, ni tati ni njegovoj poćerki, ne“, kažem tiho jer neću da me čuje baka, koja sedi u senci pod drvećem, gde ju je svakako Oli džentlmenski smestio snabdevši je i novom čašom šampanjca. „Izgleda da su se zblížili munjevitom brzinom, on se zanima za njenu budućnost... upoznaje nju i njeno društvo sa svojim omiljenim filmovima... donosi im kokice...“

Na ovo se Oli i sam lecne – divim mu se, ovo mu je prvi put. „Žao mi je, Lib.“

„Sve je u redu.“

U stvari nije. Mada sam se nekako izmirila s tim da mog tatu mrzi da se bakće sa mnom, sasvim je nešto drugo videti da on nalazi takvo očigledno zadovoljstvo u građenju bliskosti s kćerkom koja mu je u život ušla sticajem okolnosti, a ne bioloških zakonitosti.

Na primer te prijatne filmske večeri o kojima je govorila Rouzi. Upravo sam za tako nečim ja žudela – zaista, zaista *žudela* – dok sam odrastala. Doživela sam nekoliko takvih večeri kad sam imala osam ili devet godina, dok sam još s

vremena na vreme dolazila da prespavam kod tate (pre nego što su se planovi za Njegovu Knjigu istinski zahuktali i on potpuno izgubio zanimanje za mene). Još pamtim kako sam ushićena bila što se tata ponaša prema meni kao prema odrasloj i pokazuje mi svoje omiljene filmove i pošto je već odavno prošlo moje uobičajeno vreme za spavanje. *Kazablanka, Afrička kraljica, Neki to vole vruće...* S ove tačke gledišta, jasno mi je naravno da to i nije izbor u kome bi uživalo osmogodišnje dete, ali ja sam uživala kad sam ih gledala s tatom. Uprkos tome što mi ih je prikazivao po krutom, formalnom metodu, često ih zaustavljajući da mi ukaže na značajne scene. Izgleda da je taj metod malo ublažio kad je u priču ušla Rouzi.

„Hoćeš li da idemo?“, pita me Oli spuštajući glas još više. Jednom rukom me drži oko struka dok se besciljno njišemo s jedne strane na drugu – očigledno nisam od babe nasledila virtuozne plesačke gene – a druga mu je na mom ramenu, koje sada steže, blago, utešno. „Izviniću se u ime nas oboje ako hoćeš. Reći ću da ti nije dobro. Ili da meni nije dobro – okrivljuju one korpice s pečurkama koje sam video da ljudi tamane, tako da će verovatno svi nagrnuti ka izlazu...“

Na to prsnem u smeh. „Hvala ti, Oli, ali mislim da bih postala ovde još neomiljenija ako bih tako udarila tačku na ovaj tatin i Fabin veliki dan.“

„Nisi ti neomiljena.“ Oli gleda naniže u mene. „Bar ne onima koji su imalo važni.“

Prekida nas njegov mobilni, koji zvoni iz unutrašnjeg džepa sakoa.

„To je Nora“, kažem ja, jer smo nas oboje programirali telefon da nam uz Norin poziv svira *Auld Lang Syne** otkako

* Tradicionalna škotska melodija uz reči pesnika Roberta Bernsa. Naslov znači otprilike „Za dobra stara vremena“. (Prim. prev.)

se ona pre nekoliko godina odselila u Glazgov. „Treba da joj se javimo. Možda hoće da nam kaže da se promenilo nešto u polasku aviona ili nešto tako.“ Raspoloženje mi se začas popravilo jer me je ovo podsetilo da će nas Nora večeras sačekati na glazgovskom aerodromu, pa ćemo svi zajedno u London – ona dolazi „kući“ na nedelju dana da pomogne Oliju oko poslednjih priprema za otvaranje restorana i da prisustvuje svečanom otvaranju u petak uveče.

„Ne, pretpostavljam da me zove da proverí šta sam odlučio što se tiče njenog predloga o Taš i motoru.“

Začudeno trepćem. „Taš i motoru?“

„Ispričao sam ti sinoć u baru, Libi“, iznenađeno će Oli. „Nisi bila baš *toliko* pijana, ili jesi?“

Nisam, uopšte nisam bila mnogo pijana, ali mi je punih pet minuta ili možda duže pažnja bila odsutna, jer su je odvukle boce s viskijem poređane na šanku. Kad vidim boce viskija, pomislim na Dilona, a kad mislim na Dilona, što vrlo retko dopuštam sebi, čitavi pasaži vremena propadaju u taj nekakav vrtlog. Oli je mogao da sedi u baru go kao od majke rođen, s veknom hleba vezanom na teme, i da mi priča kako su ga bili kidnapovali vanzemaljci, a ja ne bih ni primetila.

„Taš isto dolazi ove nedelje u London“, strpljivo mi ponovo objašnjava Oli. „Ima nekakvu konferenciju, a izgleda da je vešta s čekićem i ekserima, pa se ponudila da mi uveče pomaže u restoranu...“

Taš je jedna od Norinih najboljih drugarica u bolnici u kojoj obe rade u Glazgovu i nimalo me ne čudi što je vešta s čekićem i ekserima. Taš je vešta u svemu. Liči pomalo na Noru, u stvari, isto je tako sposobna i samouverena, pa su se verovatno zbog toga toliko i sprijateljile.

Nisam znala da i Taš dolazi s Norom u London.

Nemam s Taš nikakvih problema, trebalo bi da napomenem, bila je sasvim prijatna svaki put kad smo se srele.

Samo sam zamišljala da ću ovih narednih nekoliko dana divno provoditi vreme s Norom, da ćemo pomagati Oliju da pripremi restoran za otvaranje u petak, ćaskati noću dokasno uz bocu vina, ići da pokupujemo poslednje sitnice koje će joj trebati za venčanje u julu, jedva za nešto više od mesec dana...

Naravno da sve to možemo i kad je Taš tu. Išla sam više puta kod Nore u Škotsku i znam da Taš uživa u vinu i ćeretanju isto kao i nas dve, a pošto će i Taš biti Nori deveruša, savršeno ima smisla da ide s nama u pohode na prodavnice.

Samo ipak. Nisam baš tako zamišljala nedelju s Norom kojoj sam se toliko radovala, to je sve.

„Taš namerava da dođe motorom“, nastavlja Oli, „pa se Nora pitala da li bih ja hteo da iznajmim motor i isto dođem kući na motoru.“

„Umesto avionom?“

„Da. Mogli bismo da stignemo za osam sati otprilike, s predasima. Ne mislim doduše da Taš treba pratnja – kad god sam je video, meni se činilo da ona sasvim dobro ume da se snađe i sama.“

Ne znam zbog čega me pomisao da se Oli vozi motorom s Taš celim putem od Glazgova do Londona ovako draži. Na kraju krajeva, sve i da imam neki problem s Taš (a već sam rekla da uopšte nemam), meni ne bi trebalo ni najmanje da smeta ako je Oliju draži dug i neudoban put s Taš umesto prijatnog leta sa mnom i Norom. Zaključujem da me je samo malo izbacila iz ravnoteže pomisao da neću provesti ovu nedelju u druženju s Norom onako kao što sam zamišljala. I možda činjenica da mrzim da Oli vozi motor, tačka. Gledala sam jednom neke strašne vesti na televiziji o užasnoj nesreći

koji je izazvao motor kad je skliznuo pod šleper s prikolicom i ne mogu da se oslobodim tih slika.

„Hteo sam da odbijem, ali malo sam razmišljao i... noćna vožnja motorom...“ Olijevo lice na trenutak je čežljivo. „Nora mi je to predložila jer misli da bi mi prijalo da malo razbistrim glavu, zbog toga što me čeka ova važna nedelja, i sve. Nede-ljom uveče ne bi trebalo da bude gužve na putevima, a nisam vozio motor odavno. Skoro sam zaboravio kakav je to mir.“

„Onda bi svakako trebalo to da uradiš“, kažem, iako ne drage volje, ipak s onoliko oduševljenja u glasu koliko sam smogla. Vidim po njegovom čežnjivom licu da to zaista želi.

„Stvarno?“

„Sto posto! Samo se pazi, molim te, molim te, Oli, i naravno, nemoj više da piješ šampanjac.“

„Nema potrebe da brineš za mene“, kaže Oli. „Ja sam ovde da bih brinuo danas o tebi, je l' nisi zaboravila?“

„Nisam. Onda ću se ja brinuti o tebi sledeće nedelje, Ol, obećavam ti. Možda nisam tako spretna s čekićem i ekserima, ali donosiću kafu i domaću klopou...“

„Stvarno nema potrebe“, brže-bolje kaže Oli – on je rođen da sprema hranu, a ja ne umem da kuvam pa sve i da mi plaćate. „Moralna podrška biće sasvim dovoljna.“

Svesrdnu moralnu podršku Oli zaista zaslužuje, jer kao što je moja baba već naglasila, potpuno je divan.

„Bože blagi... baba“, setim se odjednom. „Da li te je mnogo gnjavila zapitkujući te o nama, Oli? Zbilja izvini, uvertela je te ludačke ideje sebi u glavu...“

„Sve je u redu, Lib, časna reč. Jeste doduše spominjala nekoliko puta zamisao o tebi i meni dok smo bili na podijumu... smatra, očigledno, da bi ti bila izvanredna žena...“

Na ovo se lecнем, ni prvi, a pretpostavljam ni poslednji put danas. (Tek treba da se drže zdravice i svašta. Ako treba

nekako da preživim njanjave sentimentalnosti koje će tata imati da kaže o svojoj novoj porodici dobijenoj već na gotovo, trebaće mi čudo jedno više šampanjca nego što sam dosad popila.) „Joj, Oli, izvini.“

„...i volela bi da poživi dovoljno da vidi bar *jedan* uspešan brak u svojoj porodici i bar jednu mladu kako pod velom prilazi oltaru a da ne pomišlja kako je sve zajedno osuđeno na propast još od samog početka...“

Baba u suštini ima pravo, deca joj se sveukupno nisu baš proslavila uspešnim brakovima, a ako je suditi po fotografijama moje majke pod svadbenim velom, poslednji čas tatinog i maminog braka bližio se otprilike otkako su preko srca rekli *da*.

„...a ja je izgleda podsećam na njenog pokojnog muža, a ti je podsećaš na nju. A njih dvoje su proživeli u sreći i blaženstvu četrdeset šest godina. Tako da stvarno“, dovršava Oli uz nategnut smeh, „kakvi su još dokazi ikom živom potrebni da ti i ja treba da budemo u vezi?“

Dolazi mi da propadnem u crnu zemlju.

Tačno je, ljudi uvek pogrešno misle da smo Oli i ja par, pa smo valjda mi dosad prilično i navikli na to, ali od nekoga tako praktičnog i strogog kao što je baba, cela ta ideja deluje tako nekako stvarno da mi je zaista neprijatno, gotovo kao zbog onog našeg jedinog poljupca, onda u Parizu – greške o kojoj nikad kasnije nismo ni progovorili i koja nam se desila zbog suviše vina i suviše emotivnog razgovora o ljubavi. Ne usuđujem se da pogledam Olija u oči, a po njegovom napetom glasu sudim da je i on postišen isto kao i ja.

„Još jednom ti se izvinjavam“, kažem takođe napetim glasom. „Babu je nemoguće zaustaviti kad se nečega dočepa. Nisam znala da će te baš tako spopasti...“

Olijev telefon ponovo zavrira *Auld Lang Syne*.

„Stvarno treba da se javiš“, kažem radujući se promeni teme. „Reci Nori neka javi Taš da će imati saputnika.“

„Dobro“, kaže Oli vadeći telefon iz džepa. „Trebaće mi onda pet minuta na netu da rezervišem motor. Obećavaš da ćeš doći da me izbaviš čim neko počne da mi drži govoranciju, Lib?“

„Obećavam.“

Pratim ga pogledom dok se malo izmiče od buke koju pravi džez trio, prinoseći u hodu telefon do uha. Zatim udahnem duboko, duboko, pa polazim da vidim mogu li nekako učtivo da ubedim babu da se do kraja ove svadbe mane priče o meni i Oliju. Na kraju krajeva, ako ja mogu da budem na tatinoj svadbi i ne izblebećem se o svemu o čemu bih poprilično volela da se izblebećem, onda sigurno može i baba, koja je preživela čak i rat.

Drugo poglavlje

Kao što rekoh, zajedno smo tek dva meseca, ali mislim da se možda već zaljubljujem u Adama. U nastojanju da vam ništa ne zatajim, istaći ću da: a) u srcu sam neizlečivi romantik, b) moja merila su sramno niska. Ako ste devojka koju stalno zasipaju crvenim ružama naprosto zato što je danas utorak, ili vas vode u hotel s pet zvezdica na italijanskim jezerima pre nego što će vas zaprositi u Veneciji u gondoli dok sunce zalazi, onda će vam moj razlog što sam odjednom shvatila da bi Adam mogao biti onaj pravi izgledati pomalo smešan.

Kažu, međutim, da od sitnica zavisi hoće li se veza razviti u nešto ozbiljno. Od toga hoće li vam on ponuditi da u osam sati u nedelju ujutru po kišici otrči do prodavnice po mleko za čaj. Od poruke koju vam pošalje usred napornog dana samo da vam kaže da se zbog vas oseća divno. Od toga što na dnu savršeno nezanimljivog spiska za nedeljnu kupovinu namirnica neočekivano pronađete dopisano: *Mislim na tebe.*

Moj novi dečko sačekao me je pre vrlo važnog poslovnog sastanka s čašom espresa i kesicom groždica u jogurtu, a to je upravo jedna od takvih sitnica.

Dakle, mada nisu crvene ruže, i mada smo još daleko od Venecije u zalazak sunca, to je od njega vrlo pažljivo i divno, i mnogo mi znači.

„Stvarno nije trebalo“, kažem Adamu savijajući ruke oko njega i ljubeći ga. „Prezauzet si, i sleteo si tek pre dva sata.“

„Naspavao sam se u avionu, svež sam kao ruža.“ Izgovoreno njegovim bruklinskim naglaskom, poređenje je savršeno neprikladno i savršeno slatko.

Verujem mu da ne vrda. Adam radi za jednu investicionu firmu visokog ranga i sigurno je iz Njujorka u London leteo poslovnom klasom, koja se znatno razlikuje od mog jednočasovnog leta sinoć iz Glazgova *Rajanerom*, na kome je vladala sumanuta gužva, kao da ste se našli u konzervi sardina popetoj na visinu od deset kilometara. Adam zaista izgleda sveže i odmorno, odeven besprekorno kao i uvek u ispeglanu plavu košulju i sivo odelo na kom nema nijednog zgužvanog nabora baš kao što u njegovoj tamnoj kosi nema nijedne vlasi koja nije na svom mestu. Kad ga pogledate tako vitkog, preplanulog i živahnih očiju, pre biste pomislili da je izašao iz kozmetičkog salona nego iz aviona posle sedmočasovnog leta.

„Uostalom, moja kancelarija je odmah tu iza ćoška“, dodaje on.

„Tvoja kancelarija je u Mejferu, a ovo je...“, pokazujem oko nas na ne tako ljupku ulicu u kojoj stojimo, „...Klapam. Znam da vi Amerikanci olako shvatate velika rastojanja, ali svejedno ne bih rekla da je ovo odmah tu iza ćoška.“

„Svratiću do Olija kad sam već ovde, da vidim kako napreduju poslovi u restoranu.“

Oli jeste vlasnik svog novog restorana, ali je glavninu novca uložila investitorska firma za koju radi Adam. Tako sam ga ja u stvari i upoznala. Došao je u Olijev novi prostor kad su radovi tek počinjali, pre dva meseca, a ja sam navratila s bocom šampanjca. Raspričali smo se, onda me je Adam otpratio do podzemne... i dva meseca kasnije, evo nas ovde. Ponosni vlasnici u potpunosti funkcionalne veze dvoje zrelih odraslih ljudi.

„Znam koliko ti je ovaj sastanak važan, Libi“, nastavlja Adam s nežnošću mi sklanjajući neposlušni pramen kose iza uha (bar mislim da je s nežnošću, ali nekako mi se nameće sumnja da ga moja kosa, sušta suprotnost njegovoj urednoj kosi u kojoj nikad nema neposlušnih pramenova, pomalo izluduje). „Hteo sam samo da znaš da navijam za tebe.“

„Divan si. Hvala ti.“

„Da i ne govorimo o tome da si, pretpostavljam, noćas do u sitne sate doterivala predlog poslovnog plana...“

U pravu je, polovično. Jesam ostala budna do u sitne sate sinoć posle tatine svadbe, ali ne toliko zbog toga što sam doterivala predlog poslovnog plana koliko zato što sam paničila zbog njega.

Ovo mi je prvi put da radim ovo što se spremam da uradim – dođem na sastanak s direktorom banke i zatražim kredit za otvaranje malog preduzeća, pri čemu pojma nemam da li je ono što pravim makar izbliza dovoljno dobro. Dovoljno profesionalno.

Možda je to, doduše, ona loša strana, neizbežna kad omiljeni hobi pretvorite u posao koji morate nekako da lansirate. Počela sam profesionalno da dizajniram nakit, pod firmom *Libi ide u Holivud*, pre gotovo godinu dana, ali ipak još ne mogu da se otremem osećanja da je pomalo, pa, *nepristojno* ući na sastanak s potpuno nepoznatim čovekom i saopštiti

mu kako biste voleli da ispljune osam hiljada funti, ili deset ako je posebno velikodušno raspoložen, da biste vi dalje sanjali kako ste dizajnerka nakita, ali sad s malo više love, bez koje se ništa ne može, tako da ste u stanju da kupite bolji alat i materijal, pa možda čak i da zaposlite nekoga da vam pomogne da zadovoljite sve narudžbine.

„Jesam kasno legla“, priznajem Adamu podižući ruku s espresom i grožđicama u jogurtu, „tako da je ovo potpuno savršeno.“

I jeste, naravno.

Nije Adam kriv što misli da pijem espresso ili da sam od onih za koje su grožđice u jogurtu vrhunska poslastica pred važan sastanak. Možda sam mu nekim slučajem natuknula, kad smo izašli drugi ili treći put, da sam dinamična cura koja stalno ide u teretanu i davi se u sokovima od zelenog povrća. Samo zato, znate, da bih držala korak s njegovim dinamičnim navikama, čestim odlascima u teretanu i pijenjem sokova od zelenog povrća.

U nekom idealnom svetu ne bi mi doneo espresso nego kapučino, a grožđice bi bile u čokoladi. Dobro, u stvarno, *stvarno* idealnom svetu zalogajčić koji mi je Adam tako pažljivo doneo ne bi čak ni mirisao na suvo grožđe, nego bi to bila velika kesica čokoladiranih karamela prema kojima sam u poslednje vreme razvila pomalo zabrinjavajuću zavisnost, ili nestle čokoladica, ili, kad je već maločas doputovao avionom, najveći postojeći toblerone.

„Znam da ćeš ih rasturiti“, kaže mi Adam saginjući se da me još jednom čvrsto i ohrabrujuće zagri. „Jedva čekam da mi sve ispričaš – i o tatinoj svadbi, naravno – sutra.“

„Sutra?“

„Večera? Utorak je – u onom tajlandskom restoranu koji ti voliš?“

„Mmm... naravno... samo, mislila sam da se vidamo večeras. Zar nije bio takav dogovor?“

„Mislim da ne, Libi“, odmahuje Adam glavom. „Sasvim sigurno nije tako zabeleženo u mom rasporedu.“

„Onda sam sigurno ja pogrešila. Mislila sam da ćemo se naći kod tebe i... ovaj, rekao si da ćeš spremiti crvenog zubaca i kelj.“

„Zbilja to zvuči neobično konkretno...“ Adam se napregnuto mršti. „Večeras imam poslovnu večeru, Lib. Zamolio sam Kadvolodrove da Fric ostane kod njih još jedno večerje, a znaš da to nikad ne bih uradio da sam planirao da dođem kući u neko normalno vreme. Toliko mi je nedostajao... Loti je bila pravo srce, slala mi je slike nekoliko puta dnevno dok sam bio na putu, ali to nije isto kao kad sam stvarno s njim, kad ga držim, osećam kako miriše...“

Fric je, trebalo bi verovatno da objasnim, Adamov pas.

Vrlo, vrlo sladak pas. Ubrajam se u ljude koji skroz-naskroz vole pse i uvek sam ih volela. Svejedno ipak, kad se sve sabere i oduzme, to je samo pas.

Pošteno da vam kažem, to je uglavnom jedino što bih u ovom trenutku promenila kod Adama, tu njegovu blagu zaludenost Fricom, štetom nemačkog ovčara.

„Sad kad se toga setih, verovatno mu užasno nedostajem... Valjda bih mogao i da preskočim tu poslovnu večeru i poranim kući da provedem malo vremena s Fricom... i spremim ti crvenog zubaca, Libi, naravno.“

„Ne, ne, nemoj ništa da brineš. Samo ti idi na večeru. Bolje je da ne uznemiravamo Frica kad mu je vreme za spavanje.“

„Imaš pravo, on to mrzi. Kad sam ga jednom kasno uzeo od Kadvolodrovih pošto sam se vratio iz Čikaga, bio je toliko uzbuđen da nije spavao celu noć, pa je onda naravno sutradan bio sav mrzovoljan i...“